Arxiu de l'Institut d'Estudis Catalans

argüidor -a adj. m. i f. El qui argüeix.

argüir v. intr. i tr. Intr. Donar raons a favor o en contra d'una opinió, proposició, mesura; raonar; discutir || tr. Deduir raonadament. Argüir una veritat d'una altra. | Fer indici (d'alguna cosa). Aquestes concessions argüeixen la feblesa dels directors

argument m. Raó adduïda en prova d'una proposició, per convèncer algú d'alguna cosa. Defensar els arguments del contrari. No tenir argument. Servir, una cosa, d'argument. Argumentar a favor, en contra, d'una proposició. Argument ad hominem, fundant-se en les opinions o actes de la mateixa persona que hom com-